
husband of one wife; no lapse from virtue is permitted – the penalty would be terrible, even death. No Druze family would suffer dishonour. No Druze, either man or woman, can with impunity breach any of their religious laws.¹⁰

Sjeik Saleh wordt in Bahai-literatuur op internet ‘the gracious and courteous chief of the Druze village of Abu Sinan’ genoemd. De connectie tussen Saleh Khayr en de Bahai-profeet had ook een politieke component. De opmerking van Abdu’l-Bahá dat de dagen van het Ottomaanse bestuur geteld waren bleek in 1918 maar al te juist te zijn. Tot dusverre waren de Khayrs niet meer dan een gezeten familie op het platteland. Gesteund door de woorden van Abdu’l-Bahá begonnen zij te vermoeden dat leden van de familie in de toekomst een belangrijker rol zouden kunnen gaan spelen dan voorheen. Die verwachting werd vooral gekoesterd van de intelligente Abdallah, zoon van sjeik Salman en kleinzoon van sjeik Saleh.¹¹

Een studie bij de Britten of Amerikanen lag voor de hand. De Fransen beschouwden zichzelf als de patroons van de met de Rooms-katholieke Kerk gelieerde maronieten, met wie de druzen in Libanon regelmatig in conflict geraakt waren. De Franse abbé J.J. Bourassé had in 1871 een inktzwart beeld geschetst van de druzen als fanatieke struikrovers:

Les Druses professent un paganisme à peine voilé. Rien n’égale leur fanatisme. Ils se sont placés plus d’une fois sous la protection de la Grande-Bretagne; et par la seule raison que la France exerce un patronage séculaire à l’égard des Maronites, l’Angleterre n’a pas hésité à couvrir de son pavillon les intrigues et même les violences des Druses. Que chacun ici garde son rôle: le drapeau de la France ne flottera jamais sur les tentes de ceux qui depuis des siècles sont *la terreur de leurs voisins et l’opprobe de leurs amis*.¹²

De Khayrs van Abu Sinan gingen onder het mandaat samenwerken met de Britten. Hun reputatie van krijgsheren taande: zij merkten dat zij in de moderne tijd moesten samenwerken met machthebbers die opereerden op een hoger niveau dan dat van dorpsvetes.

In populaire Europese literatuur viel over de druzen vrij weinig te vinden. De Nederlander J. Krayenbelt hield het er in 1895 op dat het deïsten waren, zonder een persoonlijk godsbeeld en met een theologie die uit een mengelmoes bestond van Islam, jodendom, christendom en heidendom. Net als Bourassé vermeldde hij hun krijgshaftige aard.¹³ De door Israël trekkende theologie-student Ies Walpot bekeek de druzen in 1958 met de ogen van

¹⁰ http://bahai-library.com/blomfield_chosen_highway.

¹¹ Geciteerd in: Ahang Rabbani, ‘Abdu’l Bahá in Abu Sinan: September 1914 – May 1915’, in: *Bahá’i Studies Review* XIII (2005) (http://bahai-library.com/rabbani_abdu-baha-abusinan).

¹² J.J. Bourassé, *La terre sainte. Voyage dans l’Arabie Pétrée, la Judée, la Samarie, la Galilée et la Syrie*, Tours 1871, 512-513.

¹³ J. Krayenbelt, *Het heilige land. Reis door Egypte, Palestina en Syrië*, Rotterdam 1895, 265-266. Cf. Jaap van Gelderen, ‘Kruistocht in reiskostuum. De Rotterdamse ds. Krayenbelt naar Egypte, Palestina en Syrië’, in: F.G.M. Broeyer en G.J. van Klinken (red.), *Reizen naar het heilige land. Protestantse impressies 1840-1960 (Jaarboek voor de geschiedenis van het Nederlands protestantisme na 1800* XVI), Zoetermeer 2008, 61-81.